

Mevsimlerden Kadın

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Ağustos 2019

Ölümü uğurlayabilirim
Ölümsüzlüğün mizacına yenik düşüp...
Sıramı da savamadım; mahcup bir kıvılcım
Sivri dilinde iblisin yorgun cümleler
Alabildiğine cafcaflı hüznler
Ritmine yenik düştüğüm sağdııcı sarkacın;
Aşkla ören,
Kinle gören
Esefle yıkadığım ellerim
Devasa lanetin de iz düşümü
Kibirli yitimi mabedimin.

Matem doladım dilime dolandığı kadar
Ayaklarımda yorgun taşlar
Vebali de boynuna ömrün
Kibritle yaktığım düşlerim
Oysaki pervazındaydım ben yeminlerin.

Bir mağdur yüklem
Cesaretin varsa söylen de söylen
Yeterse ömrün seni de büyürken görecektim,
Canım kızım ve sen,
Kundakta masum bedenle
Anne kokusuna hasret kalacak küçük bedenin,
Canım oğlum daha bu sabah emzirdim seni.

Baba bildiğin adamla başımı aynı yastığa
Koyduğum elem dolu yıllarda bile
Sessizliğimi saklı tuttum
Allah katında matem
Allah katında mahrem
Yorgundum ve sahip çıktı Rabbim
Hep de çıkacaktı
Ta ki kederimle yüzleştiğim o günü
Bilip bilmeden içimde yaktığım ateş

Mendebur yüreklerde hiç mi yok asalet?

Safsata yüklü güruh,
Arşa çıkan bir vaveyla
Gün özürlü
Hüzün gölgelerken ömrü.
Yaftası yorgun kelamın
Sanrısı arz edilen hayata tuttuğum ışık
Göreceli sevdalarda ayak izim
Sevgiyi de mağdur kıldınız ya.

Mevsimlerden kadın;
Aşklardan ise kaybolan ar'ın.
Yanan yüreğin bedene şerh düştüğü
Bedenin yakamoz düşlerle lanete iz düştüğü.

Kuytulara ıssızlık
Kuyunun dibinde karaçalı;
Hayatın indinde kayıp bir meal
Taslağı ölüm olan kehanet.

Şimdi yok artık benim
Yarınlar sadece sizler için Allah kerim.
Aziğe alıp da ömrü
Kıran kırana bir metanet
Edinebildiğim her hüküm
Eremediğim mertebe
Mevsimin yüzü ölüm;
Mevsimin adı ve bozulan sihri de:
Matemin kıyılarında dolanan kâğıttan kayıklar
Benimki artık hiç yüzmeyecek.